



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 338

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 1 mai 2008

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 381 din 25 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. 2 din Codul de procedură penală	2-3	Decizia nr. 417 din 10 aprilie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 și art. 17 alin. (2) din Legea nr. 550/2002 privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor din patrimoniul regiilor autonome de interes local	11-13
Decizia nr. 383 din 25 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248 și art. 248 ¹ din Codul penal, precum și a dispozițiilor art. 262 pct. 1 lit. a) și b) și pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală	3-5	Decizia nr. 418 din 10 aprilie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2005 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 236/2006	13-15
Decizia nr. 391 din 25 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 185 și 186 din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi	5-6	Decizia nr. 419 din 10 aprilie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II din Legea nr. 288/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 4/1953 — Codul familiei	15-16
Decizia nr. 410 din 10 aprilie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 ¹ și 91 ² din Codul de procedură penală	6-8		
Decizia nr. 414 din 10 aprilie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 43 alin. 3 din Codul familiei	8-10		
Decizia nr. 416 din 10 aprilie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) teza întâi din titlul XIII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente	10-11		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

DECIZIA Nr. 381

din 25 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. 2 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Silviu Florin Trășculescu în Dosarul nr. 1.383/44/2007 al Curții de Apel Galați — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Autorul excepției a depus o cerere prin care solicită acordarea unui nou termen de judecată în vederea angajării unui apărător.

Reprezentantul Ministerului Public se opune acordării unui nou termen de judecată.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992 și al art. 156 din Codul de procedură civilă, respinge cererea formulată, deoarece de la data sesizării instanței de contencios constituțional, respectiv 15 noiembrie 2007, și până în prezent a trecut un interval de timp rezonabil de natură să ofere autorului excepției posibilitatea de a-și angaja un apărător.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 628/R din 15 noiembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.383/44/2007, **Curtea de Apel Galați — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. 2 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Silviu Florin Trășculescu în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unui recurs împotriva unei încheieri în materie penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, ale art. 26 alin. (1) referitoare la obligația autorităților de a respecta viața intimă, familială și privată, ale art. 20 referitoare la *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, precum și ale art. 6 paragraful 1 și art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Autorul excepției susține că începerea urmăririi penale din oficiu în lipsa unei plângeri prealabile din partea persoanei ale cărei interese sunt vătămate ori din partea unității în cadrul căreia lucrează făptuitorul și al cărei bun mers ar fi vătămat pentru infracțiunea de abuz contra intereselor persoanelor încalcă dreptul la un proces echitabil și la respectarea vieții private. Declanșarea procesului penal cu urmări multiple asupra învinutului, în condițiile în care persoanele titulare ale valorilor

sociale ocrotite nu se consideră vătămate, constituie o ingerință excesivă și nejustificată.

Curtea de Apel Galați — Secția penală nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece în cursul procesului penal, chiar dacă acesta a fost declanșat din oficiu, părțile beneficiază de toate garanțiile procesuale și procedurale care condiționează dreptul la un proces echitabil și la soluționarea acestuia într-un termen rezonabil.

De asemenea, ținând cont de definiția dată infracțiunii în art. 17 alin. 1 din Codul penal, Avocatul Poporului arată că existența pericolului social impune măsuri adecvate de apărare a societății, a intereselor generale și a ordinii de drept. În acest sens autoritățile statului abilitate de lege trebuie să acționeze indiferent dacă persoana fizică sau juridică lezată prin fapta concretă o solicită sau nu. Legea penală și cea procesual penală consacră principiul oficialității, apreciind că valori sociale importante pot fi mai eficient ocrotite prin intervenția directă a statului și prin îndeplinirea din oficiu a actelor necesare desfășurării procesului penal.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2 alin. 2 din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală *Legalitatea și oficialitatea procesului penal*, care au următorul conținut: „*Actele necesare desfășurării procesului penal se îndeplinesc din oficiu, afară de cazul când prin lege se dispune altfel.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la aceleași prevederi. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 525 din 11 octombrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 997 din 10 noiembrie 2005, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. 2 din Codul de procedură penală, reținând în esență că principiile legalității și oficialității procesului penal, înscrise în art. 2 din Codul de procedură penală, sunt în sensul dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) din Constituție, potrivit căroră, „*În România,*

respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”, și ale art. 126 alin. (2), în conformitate cu care „Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”.

Legiuitorul român a optat, cu anumite excepții, pentru regula generală de urmărire, judecare și sancționare din oficiu a infracțiunilor, ca fapte antisociale. Astfel, s-a prevăzut ca în anumite cazuri, datorită caracterului și conținutului concret al faptelor, statutului special al autorului faptei ori al persoanei vătămate sau relațiilor speciale dintre făptuitor și persoana lezată, punerea în mișcare a acțiunii penale să fie condiționată de existența plângerii prealabile a persoanei vătămate. Generalizarea acestei condiționări ar împiedica însă, în mod

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Silviu Florin Trăsculescu în Dosarul nr. 1.383/44/2007 al Curții de Apel Galați — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 383 din 25 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248 și art. 248¹ din Codul penal, precum și a dispozițiilor art. 262 pct. 1 lit. a) și b) și pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248 și art. 248¹ din Codul penal, precum și a prevederilor art. 262 pct. 1 lit. a) și b) și pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Mihai Trușescu în Dosarul nr. 41.087/3/2005 (1.250/2007) al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și familie.

La apelul nominal se prezintă, pentru partea Horea Răzvan Nicorici, apărătorul ales din cadrul Baroului București, cu delegație la dosar, și se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Autorul excepției a depus concluzii scrise, iar reprezentantul legal al părții Societatea Comercială MATTO — S.R.L. solicită judecata în lipsă.

Apărătorul ales al părții Horea Răzvan Nicorici susține excepția de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece permit judecătorului să interpreteze legea pe bază de subiectivitate, făcându-se confuzie între conceptele de utilitate publică și interes public.

Cauza se află în stare de judecată.

evident, protecția eficientă a societății, a intereselor generale față de faptele care prezintă pericol social, prevăzute de legea penală.

Legea penală și cea procesual penală consacră principiul oficialității, apreciind că valori sociale importante pot fi mai eficient ocrotite prin intervenția directă a statului și prin îndeplinirea din oficiu a actelor necesare desfășurării procesului penal.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 noiembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 41.087/3/2005 (1.250/2007), **Curtea de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 248 și art. 248¹ din Codul penal, precum și a prevederilor art. 262 pct. 1 lit. a) și b) și pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Mihai Trușescu în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unui recurs în materie penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, ale art. 23 alin. (11) și (12) referitoare la prezumția de nevinovăție și la stabilirea și aplicarea pedepselor numai în condițiile legii, ale art. 53 referitoare la *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, ale art. 124 alin. (1) referitoare la înfăptuirea justiției în numele legii, ale art. 132 alin. (1) referitoare la principiile potrivit cărora își desfășoară activitatea procurorii, ale art. 24 alin. (1) referitoare la garantarea dreptului la apărare, ale art. 15 alin. (1) referitoare

la drepturile și obligațiile cetățenilor înscrise în Constituție și în alte legi și ale art. 1 alin. (3) care garantează drepturile și libertățile cetățenilor.

Autorul excepției susține că dispozițiile din Codul penal criticate sunt neconstituționale, deoarece nu sunt prevăzute criterii care să distingă univoc când o persoană juridică de drept privat ori comercial este sau nu de interes public, lăsând la aprecierea discriminatorie a procurorului sau a judecătorului acest proces. Astfel, pentru autoritățile și instituțiile publice, organul de cercetare penală, procurorul și judecătorul pot decide dacă acestea se încadrează în unitățile prevăzute de art. 145 din Codul penal, pe baza actului de înființare ori pe baza actului normativ care reglementează activitatea de organizare și funcționare a acestora. Or, în lipsa unei consacrară legale care să permită procurorului o astfel de calificare, se încalcă principiul legalității, aprecierea analitică a acestuia fiind subiectivă și arbitrară, de natură să contravină principiilor legalității și imparțialității.

De asemenea, textele din Codul penal contravin și dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Constituție. Dreptul la apărare nu trebuie interpretat numai în sens formal, ci și material, substanțial, sens în care legea trebuie să creeze posibilitatea și garanția persoanei fizice, angajatului ori cetățeanului de a contesta calificarea pe care o dă judecătorul, procurorul sau organul de cercetare penală unei persoane juridice — dacă este sau nu de interes public. Or, atât Codul penal, cât și Codul de procedură penală nu asigură învinutului sau inculpatului o astfel de garanție, ceea ce contravine și dispozițiilor art. 1 alin. (3) din Constituție.

În ce privește dispozițiile din Codul de procedură penală referitoare la rezolvarea cauzelor, autorul excepției susține că, în pofida prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3), art. 53 și ale art. 124—134, acestea dau dreptul procurorului de a efectua atât urmărirea penală, cât și instrucția penală. Or, în materie penală, Legea fundamentală, prin interpretarea sistematică a dispozițiilor sale, instituie un sistem în care instrucția penală, nedefinită încă de legislația subsecventă, urmează a se face de judecător.

Curtea de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și familie opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece, potrivit art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, Parlamentul, prin lege organică, reglementează, între altele, infracțiunile, pedepsele și regimul sancționator al acestora.

Or, înțelesul sintagmei „funcționar public” nu este lăsat la aprecierea magistratului, ci este lămurit prin art. 147 din Codul penal, normă juridică cu caracter explicativ obligatoriu. Cu alte cuvinte, prin voința legiuitorului, subiectul activ al infracțiunilor criticate a primit o anumită calificare, fapt care nu afectează echitatea procesului penal și nici nu conduce la o restrângere nelegală a vreunui drept apărut prin dispozițiile constituționale.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile din Codul penal sunt norme de drept substanțial care nu aduc atingere sub niciun aspect dreptului părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil. Astfel, în cursul procesului penal inculpatul are posibilitatea de a se prevala de toate garanțiile procesuale pe care le implică procesul echitabil, inclusiv dreptul de a fi asistat de un avocat ales sau numit din oficiu.

În plus, este de competența exclusivă a legiuitorului stabilirea infracțiunilor săvârșite de funcționari publici și funcționari, așa

cum este cazul infracțiunilor de serviciu, precum și stabilirea sferei acestor noțiuni. De asemenea, prevederile legale supuse controlului sunt în deplină concordanță cu regula constituțională potrivit căreia nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii.

În ce privește dispozițiile din Codul de procedură penală, Avocatul Poporului arată că, în măsura în care partea interesată consideră că procurorul a pronunțat în mod discreționar una dintre soluțiile menționate, aceasta are posibilitatea, în cazul emiterii rechizitoriului, de a arăta judecătorului în ce constă nelegalitatea comisă, precum și, în cazul dispunerii unei soluții de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, pe aceea de a formula plângere potrivit art. 278¹ din Codul de procedură penală.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 248 din Codul penal, cu denumirea marginală *Abuzul în serviciu contra intereselor publice*, art. 248¹ din Codul penal, cu denumirea marginală *Abuzul în serviciu în formă calificată*, și art. 262 pct. 1 lit. a) și b) și pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală *Rezolvarea cauzelor*, care au următorul conținut:

— Art. 248 din Codul penal: „*Fapta funcționarului public, care, în exercițiul atribuțiilor sale de serviciu, cu știință, nu îndeplinește un act ori îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o tulburare însemnată bunului mers al unui organ sau al unei instituții de stat ori al unei unități din cele la care se referă art. 145 sau o pagubă patrimoniului acesteia se pedepsește cu închisoare de 6 luni la 5 ani.*”;

— Art. 248¹ din Codul penal: „*Dacă faptele prevăzute în art. 246, 247 și 248 au avut consecințe deosebit de grave, se pedepsesc cu închisoare de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.*”;

— Art. 262 pct. 1 lit. a) și b) și pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală: „*Dacă procurorul constată că au fost respectate dispozițiile legale care garantează aflarea adevărului, că urmărirea penală este completă, existând probele necesare și legal administrate, procedează, după caz, astfel:*

1. *când din materialul de urmărire penală rezultă că fapta există, că a fost săvârșită de învinuit sau inculpat și că acesta răspunde penal:*

a) *dacă acțiunea penală nu a fost pusă în mișcare în cursul urmăririi penale, dă rechizitoriu prin care pune în mișcare acțiunea penală și dispune trimiterea în judecată;*

b) *dacă acțiunea penală a fost pusă în mișcare în cursul urmăririi penale, dă rechizitoriu prin care dispune trimiterea în judecată;*

2. *dă ordonanță prin care:*

a) *clasează, scoate de sub urmărire sau încetează urmărirea penală potrivit dispozițiilor art. 11.*

Dacă procurorul dispune scoaterea de sub urmărire în temeiul art. 10 lit. b¹), face aplicarea art. 18¹ alin. 3 din Codul penal.”;

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

aceleași critici. Astfel, prin Decizia nr. 299 din 29 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 26 aprilie 2007, Decizia nr. 832 din 2 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 730 din 29 octombrie 2007, Decizia nr. 646 din 29 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 23 ianuarie 2006, și prin Decizia nr. 275 din 24 octombrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 135 din 3 martie 2003, Curtea Constituțională a respins excepțiile de

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248 din Codul penal, art. 248¹ din Codul penal, art. 262 din Codul de procedură penală, și respectiv, art. 262 pct. 1 și pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248 și art. 248¹ din Codul penal, precum și a prevederilor art. 262 pct. 1 lit. a) și b) și pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Mihai Truțescu în Dosarul nr. 41.087/3/2005 (1.250/2007) al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

DECIZIA Nr. 391 din 25 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 185 și 186 din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 185 și 186 din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, excepție ridicată de Iacob Oniga în Dosarul nr. 18/81/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției și asistat de apărătorul ales din cadrul Baroului Vâlcea. Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Apărătorul ales al autorului excepției arată că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece dreptul la apărare este suprimat prin imposibilitatea părții interesate de a promova o cale de atac împotriva unei hotărâri judecătorești date cu încălcarea legii.

Autorul excepției susține concluziile apărătorului său.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, deoarece procedura de judecată este atributul legiuitorului. De asemenea, este asigurat accesul la două grade de jurisdicție, dreptul la apărare fiind pe deplin garantat.

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 decembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 18/81/2007, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 185 și 186 din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi**, excepție ridicată de Iacob Oniga în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unui recurs în materie penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 24 referitoare la *Dreptul la apărare*.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată numai în ce privește abrogarea pct. 17¹ al art. 385⁹ din Codul de procedură penală care conduce la imposibilitatea exercitării controlului judiciar în situația greșitei aplicări a legii, în alte situații decât cele strict reglementate în celelalte cazuri de casare prevăzute de art. 385⁹ din Codul de procedură penală și, pe cale de consecință, la menținerea unor soluții greșite ce nu mai pot fi remediate în vreun fel, mai ales după abrogarea instituției recursului în anulare.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor din Legea fundamentală referitoare la *Dreptul la apărare*.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textele legale criticate nu îngăduiesc exercițiul dreptului la apărare, nu înlătură posibilitatea părților de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, prin care își pot dovedi atât pretențiile lor, cât și netemeinicia pretențiilor adversarului procesual. În plus, instituirea regulilor privind procedura de judecată și exercitarea căilor de atac reprezintă, potrivit art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție, atributul exclusiv al legiuitorului.

De asemenea, Avocatul Poporului mai constată că, în realitate, autorul excepției consideră neconstituționale prevederile legale criticate, pentru că nu prevăd și alte motive de casare în afara celor expres și limitativ menționate la art. 385⁹ alin. 1 din Codul de procedură penală. Or, în legătură cu excepțiile de neconstituționalitate care vizau omisiuni de reglementare, Curtea Constituțională a statuat în mod constant că nu se poate substitui legiuitorului pentru adăugarea unor noi prevederi.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. I pct. 185 și 186 din Legea nr. 356/2006 pentru

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 185 și 186 din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, excepție ridicată de Iacob Oniga în Dosarul nr. 18/81/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 410

din 10 aprilie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 911 și 912 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte	Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător	Tudorel Toader	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător	Augustin Zegrean	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător	Marinela Mincă	— procuror
Petre Ninosu	— judecător	Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent
Ion Predescu	— judecător		

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, care au următorul conținut:

— Art. I pct. 185: „*Codul de procedură penală, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 78 din 30 aprilie 1997, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:*

185. La articolul 385⁹, punctul 17¹ al alineatului 1 se abrogă.”

Textul legal abrogat avea următorul conținut: „când hotărârea este contrară legii sau când prin hotărâre s-a făcut o greșită aplicare a legii;”

— Art. I pct. 186: „*Codul de procedură penală, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 78 din 30 aprilie 1997, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:*

186. La articolul 385⁹, punctul 18 va avea următorul cuprins:

„18. când s-a comis o eroare gravă de fapt, având drept consecință pronunțarea unei hotărâri greșite de achitare sau de condamnare.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate nu contravin dreptului la apărare, partea interesată având deplina libertate de a se apăra când și în modalitatea pe care înțelege să o îmbrățișeze. De altfel, Curtea constată că dispozițiile legale criticate sunt în concordanță cu prevederile art. 126 alin. (2) și ale art. 129 din Constituție, potrivit cărora „competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute prin lege”, iar „împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”. Pe cale de consecință, legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură și modalitățile de exercitare a drepturilor procesuale, dreptul la apărare presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a-și angaja un apărător ales sau de a beneficia de unul din oficiu și de a utiliza aceste proceduri în formele și în modalitățile instituite de lege.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹ și 91² din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Silviu Gheorghe Achim în Dosarul nr. 707/64/2007 al Curții de Apel Brașov — Secția penală și pentru cauze cu minori, de Gheorghe Carază în Dosarul nr. 2.735/62/2006 al Curții de Apel Brașov — Secția penală și pentru cauze cu minori și de Adrian Brătulescu în Dosarul nr. 650/119/2006 al Tribunalului Covasna — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 1.809D/2007, nr. 50D/2008 și nr. 132D/2008 au conținut identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 164 din Codul de procedură civilă, nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 50D/2008 și nr. 132D/2008 la Dosarul nr. 1.809D/2007, care este primul înregistrat.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 3 decembrie 2007, 9 ianuarie 2008 și 21 ianuarie 2008, pronunțate în dosarele nr. 707/64/2007, nr. 2.735/62/2006 și nr. 650/119/2006, **Curtea de Apel Brașov — Secția penală și pentru cauze cu minori și Tribunalul Covasna — Secția penală au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 91¹ și 91² din Codul de procedură penală, art. 91¹ alin. 1 și art. 91² din Codul de procedură penală și, respectiv, art. 91¹ din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată în dosarele de mai sus de Silviu Gheorghe Achim, Gheorghe Carază și Adrian Brătulescu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 referitoare la *Egalitatea în drepturi*, ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 alin. (1) referitoare la garantarea dreptului la apărare, ale art. 124 referitoare la *Înfăptuirea justiției*, ale art. 28 referitoare la *Secretul corespondenței* și ale art. 53 referitoare la *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, deoarece se creează o vădită disproporție în favoarea organului de cercetare penală, învinuții fiind practic lipsiți de orice mijloace eficiente de a se apăra demonstrând că înregistrările și interceptările sunt nejustificate ori neîntemeiate.

Curtea de Apel Brașov — Secția penală și pentru cauze cu minori opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Tribunalul Covasna — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul României consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu conțin nicio discriminare și nici nu creează privilegii pentru persoanele aflate în aceeași situație juridică. De asemenea, nu se poate reține că a fost încălcat dreptul la apărare, întrucât instanța de judecată căreia i se prezintă ca mijloace de probă înregistrări ale convorbirilor ori înregistrări de imagini are datoria să examineze valabilitatea acestora sub

toate aspectele legalității și temeiniciei autorizării și efectuării înregistrărilor.

În sfârșit, Constituția României prevede la art. 53 posibilitatea restrângerii exercițiului unor drepturi și libertăți fundamentale, în cazuri și în condiții limitativ și precis determinate. Sub acest aspect, respectarea condițiilor stabilite, precum și asigurarea garanțiilor împotriva unor îngădiri abuzive ale exercițiului unor drepturi rezultă din analiza redactării textelor de lege criticate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prin dispozițiile legale criticate nu se aduce atingere egalității în drepturi, nu se instituie privilegii ori discriminări pe considerente arbitrare și nu este afectat în niciun fel procesul de înfăptuire a justiției. De altfel, instanța de judecată căreia i se prezintă ca mijloace de probă înregistrări ale convorbirilor sau înregistrări de imagini are datoria să examineze valabilitatea acestora sub toate aspectele efectuării lor. În plus, potrivit dispozițiilor legale criticate, interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon ori prin orice mijloc electronic de comunicare se realizează cu autorizarea motivată a judecătorului.

Cât privește pretinsa încălcare a art. 28 din Constituție, Avocatul Poporului arată că interceptarea și înregistrarea unor convorbiri sau înregistrarea unor imagini fără acordul persoanei vizate poate avea loc în cazuri și în condiții limitativ și precis determinate. Sub acest aspect, respectarea condițiilor stabilite de Legea fundamentală pentru restrângerea exercițiului dreptului consacrat de art. 28, precum și asigurarea garanțiilor împotriva unor îngădiri abuzive ale exercițiului dreptului respectiv rezultă chiar din analiza redactării textelor legale criticate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 91¹ cu denumirea marginală *Condițiile și cazurile de interceptare și înregistrare a convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare* și art. 91² cu denumirea marginală *Organele care efectuează interceptarea și înregistrarea*, ambele din Codul de procedură penală.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că susținerile autorului excepției în ce privește lipsa garanțiilor procedurale privind respectarea dreptului la un proces echitabil nu sunt întemeiate. Textele legale criticate, ca de altfel întreaga secțiune din Codul de procedură penală referitoare la interceptările și înregistrările audio sau video, prevăd suficiente garanții, prin reglementarea în detaliu a justificării emiterii autorizației, a condițiilor și a modalităților de efectuare a înregistrărilor, a instituirii unor limite cu privire la durata măsurii, a consemnării și certificării autenticității convorbirilor înregistrate, a redării integrale a acestora, a definirii persoanelor care sunt supuse interceptării, iar eventuala nerespectare a acestor reglementări nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare, ceea ce însă excedează competenței Curții Constituționale, întrucât, potrivit alin. (3) al art. 2 din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]”. Așa fiind, examinarea și soluționarea acestor aspecte sunt de

competența exclusivă a instanței de judecată investite cu soluționarea procesului penal.

De asemenea, este neîntemeiată și susținerea privind imposibilitatea inculpatului de a lua cunoștință despre conținutul interceptărilor efectuate și, eventual, de a se apăra demonstrând că înregistrările și interceptările sunt nejustificate ori neîntemeiate, deoarece, potrivit dispozițiilor art. 91³ alin. 4 din Codul de procedură penală, la prezentarea materialului de urmărire penală, procurorul este obligat să prezinte învinutului sau inculpatului procesele-verbale în care sunt redată convorbirile înregistrate și să asigure, la cerere, ascultarea acestora. De asemenea, potrivit art. 91⁶ alin. 1 din același cod, mijloacele de probă referitoare la interceptările și înregistrările audio sau video pot fi supuse expertizei tehnice la cererea procurorului, a părților interesate sau din oficiu de către instanța de judecată. Iată că legislația procedurală penală română asigură controlul prin justiție și în acest domeniu, judecătorul având datoria să examineze valabilitatea acestora sub toate aspectele legalității și temeiniciei autorizării și efectuării înregistrărilor.

În acest sens s-a pronunțat și Curtea de la Strasbourg în speța *Coban (Asim Babuscum) contra Spaniei* din 6 mai 2003, când reclamantul invoca nulitatea înregistrărilor convorbirilor sale telefonice, întrucât nu îndeplineau condițiile de legalitate și proporționalitate. După ce a reamintit faptul că admisibilitatea probelor este o problemă ce ține de reglementările naționale și că revine jurisdicțiilor naționale să aprecieze elementele care le sunt prezentate, instanța europeană a stabilit că respectiva condamnare penală a intervenit în urma unei proceduri contradictorii pe baza probelor discutate de părți. Reclamantul a avut posibilitatea de a interoga martorii audiați și de a contracara depozițiile care îi erau defavorabile. De asemenea, în privința înregistrărilor convorbirilor telefonice, s-a constatat că

instanțele naționale au confirmat legalitatea strângerii acestor probe, iar reclamantul ar fi putut face observații în fața judecătorului cu privire la aceste înregistrări, care nu au constituit, de altfel, singurul mijloc de probă invocat de acuzare. În același context, și în cauza *Klimentyev contra Rusiei* din 16 noiembrie 2006, Curtea de la Strasbourg a statuat că, pentru a asigura dreptul la un proces echitabil, este esențial ca toate probele să fie prezentate de față cu acuzatul, în cadrul unei audieri publice, pentru a se putea oferi contraargumente. Acest lucru nu înseamnă totuși că declarațiile martorilor trebuie făcute în fața tribunalului pentru a fi admise ca mijloace de probă. Utilizarea declarațiilor din faza de instrucție penală a cazului nu încalcă, în principiu, articolul 6 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, atât timp cât se respectă dreptul la apărare. De regulă, acest drept impune ca acuzatul să aibă ocazia de a pune întrebări martorului care depune mărturie împotriva sa, fie atunci când face aceste declarații, fie într-un stadiu ulterior al procedurilor.

În sfârșit, nu poate fi primită nici susținerea potrivit căreia dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 28 și 53, deoarece înseși textele invocate oferă legiuitorului libertatea unei astfel de reglementări, secretul corespondenței nefiind un drept absolut, ci susceptibil de anumite restrângeri, justificate la rândul lor de necesitatea instrucției penale. Astfel, societățile democratice sunt amenințate de un fenomen infracțional din ce în ce mai complex, motiv pentru care statele trebuie să fie capabile de a combate în mod eficace asemenea amenințări și de a supraveghea elementele subversive ce acționează pe teritoriul lor. Așa fiind, asemenea dispoziții legislative devin necesare într-o societate democratică, în vederea asigurării securității naționale, apărării ordinii publice ori prevenirii săvârșirii de infracțiuni.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹ și art. 91² din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Silviu Gheorghe Achim în Dosarul nr. 707/64/2007 al Curții de Apel Brașov — Secția penală și pentru cauze cu minori, de Gheorghe Carază în Dosarul nr. 2.735/62/2006 al Curții de Apel Brașov — Secția penală și pentru cauze cu minori și de Adrian Brătulescu în Dosarul nr. 650/119/2006 al Tribunalului Covasna — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 aprilie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 414

din 10 aprilie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 43 alin. 3 din Codul familiei

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător

Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 42 și 43 din Codul familiei, excepție ridicată de Dorin Tiberiu Popa în Dosarul nr. 7.410/59/2006 al Tribunalului Timiș — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 decembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 7.410/59/2006, **Tribunalul Timiș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 42 și 43 din Codul familiei.** Excepția a fost ridicată de Dorin Tiberiu Popa într-o cauză având ca obiect o acțiune de desfacere a căsătoriei.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale criticate sunt în contradicție cu dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece legăturile copilului cu părintele divorțat căruia nu i s-a încredințat copilul sunt limitate, luând forma unei sancțiuni a acestuia. Arată că, deși până în momentul divorțului ambii părinți au aceleași drepturi, recunoscute de lege, în privința copiilor lor minori, după desfacerea căsătoriei cei 2 părinți au drepturi diferite în privința copiilor. Susține că prevederile legale criticate contravin și dispozițiilor art. 53 din Constituție. De asemenea, consideră că exprimarea voinței minorului ar trebui să constituie motivul determinant pe care să se întemeieze soluția adoptată de către instanțele judecătorești.

Tribunalul Timiș — Secția civilă apreciază că prevederile art. 42 din Codul familiei, care reglementează încredințarea copiilor minori unuia dintre părinți odată cu pronunțarea divorțului, nu sunt contrare dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât părintele căruia nu i s-a încredințat copilul păstrează exercițiul drepturilor părintești. Diferențierile în exercitarea ocrotirii părintești de către cei 2 părinți divorțați sunt date de împrejurarea separării lor, prin stabilirea de domiciliu diferite, minorul având domiciliul la părintele căruia i-a fost încredințat. Consideră că art. 42 din Codul familiei nu încalcă nici prevederile art. 53 din Legea fundamentală. Cât privește critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 43 din Codul familiei, apreciază că acestea sunt conforme cu dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) și ale art. 53, întrucât permit stabilirea unei modalități de exercitare a ocrotirii părintești de către autoritatea judecătorească în favoarea unuia dintre părinții divorțați, fiind un mod de a ocroti viața intimă, familială și privată a persoanelor fizice.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 42 și 43 din Codul familiei sunt constituționale. Apreciază că instituirea unui tratament juridic diferit în cazul părintelui divorțat căruia nu i s-a încredințat minorul, față de celălalt părinte, este justificată în mod obiectiv și rezonabil de faptul că cei 2 părinți se află în situații juridice care nu sunt identice și nici similare. Menționează că prevederile criticate nu pun în discuție restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare a Curții și din notele scrise ale autorului, îl constituie prevederile art. 42 și 43 din Codul familiei. Curtea observă că, așa cum rezultă din motivarea excepției, autorul acesteia critică doar prevederile art. 43 alin. 3 din Codul familiei, republicat în Buletinul Oficial nr. 13 din 18 aprilie 1956, care au următorul cuprins: „*Părintele divorțat, căruia nu i s-a încredințat copilul, păstrează dreptul de a avea legături personale cu acesta, precum și de a veghea la creșterea, educarea, învățătura și pregătirea lui profesională.*”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări și ale art. 53 referitoare la „*Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că art. 43 alin. 3 din Codul familiei reglementează dreptul pe care îl are părintele căruia nu i s-a încredințat copilul de a păstra legături personale cu acesta, precum și de a veghea la creșterea, educarea, învățătura și pregătirea lui profesională.

Curtea constată că prevederile art. 43 alin. 3 din Codul familiei au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași texte constituționale, cu o argumentare identică. Astfel, atât în Decizia nr. 411 din 16 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 530 din 20 iunie 2006, cât și în Decizia nr. 82/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 189 din 26 martie 2003, Curtea a statuat că prevederile de lege criticate sunt constituționale, constatând că aplicarea acestora este subsecventă pronunțării de către instanța de judecată a încetării căsătoriei prin divorț. Textul de lege dedus controlului utilizează termenul de „drepturi” ale părintelui divorțat, căruia nu i s-a încredințat copilul. Acesta păstrează dreptul de a avea legături personale cu copilul și de a veghea la creșterea, educarea, învățătura și pregătirea lui profesională față de celălalt părinte, căruia i s-a încredințat copilul, acesta fiind ținut să îi asigure fostului său soț, care și-a păstrat calitatea de părinte, realizarea efectivă a drepturilor conferite de lege. O atare conduită cooperantă este impusă de împrejurarea că drepturile menționate constituie mijloace pentru îndeplinirea obligațiilor pe care le are orice părinte față de copilul său și care subzistă atât timp cât părintele nu este decăzut din drepturile părintești. Astfel, Curtea constată că dreptul părintelui căruia nu i s-a încredințat copilul de a avea legături personale cu acesta este recunoscut în considerarea interesului exclusiv al copilului.

Totodată, Curtea reține că desfacerea căsătoriei prin divorț și, implicit, separarea părinților duce, evident, la modificarea modului de exercitare a drepturilor și îndatoririlor părintești față de copil. Diferențierile sunt determinate de separarea părinților și de imposibilitatea obiectivă de menținere și după desfacerea căsătoriei a acelorași modalități de exercitare a drepturilor și îndatoririlor părintești.

Curtea constată deci că părinții divorțați se află în situații juridice care, în mod obiectiv, nu sunt nici identice și nici similare, prevederile criticate nefiind contrare dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1)

În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 53 din Constituție, Curtea reține că acestea sunt aplicabile numai în ipoteza în care există o restrângere a exercitării drepturilor și libertăților fundamentale, restrângere care nu s-a constatat.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 43 alin. 3 din Codul familiei, excepție ridicată de Dorin Tiberiu Popa în Dosarul nr. 7.410/59/2006 al Tribunalului Timiș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 aprilie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 416

din 10 aprilie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) teza întâi din titlul XIII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) din titlul XIII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Viorica Ștefănescu-Goangă în Dosarul nr. 15.057/245/2006 al Tribunalului Iași — Secția civilă fond funciar.

La apelul nominal răspunde Pavel Morariu, lipsind autorul excepției și celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Partea prezentă solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, reiterând motivele cuprinse în notele scrise depuse la dosarul cauzei.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 decembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 15.057/245/2006, **Tribunalul Iași — Secția civilă fond funciar a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) din titlul XIII al Legii nr. 247/2005**. Excepția a fost ridicată de Viorica Ștefănescu-Goangă într-o cauză având ca obiect constatarea nulității absolute a unui titlu de proprietate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că înlăturarea căii de atac a apelului în procesele funciare contravine art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât creează o discriminare nejustificată între persoanele care sunt părți în astfel de procese, pe de o parte, și cele care sunt părți în celelalte categorii de litigii în materia proprietății,

decurgând din aplicarea dreptului comun ori din aplicarea Legii nr. 10/2001, pe de altă parte. Astfel, prima categorie de persoane beneficiază numai de două grade de jurisdicție, cu toate că procesele funciare sunt la fel de complexe ca și celelalte categorii de litigii în materia restituirii proprietăților. Consideră că se restrâng, în mod arbitrar, drepturile procesuale ale persoanelor implicate în procesele funciare, respectiv dreptul de exercitare efectivă a căilor de atac, fapt ce contravine și dispozițiilor art. 53 din Constituție. Pentru aceleași considerente, susține că dispozițiile de lege criticate contravin și prevederilor art. 124 alin. (2) din Legea fundamentală. Totodată, consideră că prevederile art. 5 alin. (1) din titlul XIII al Legii nr. 247/2005 contravin și prevederilor art. 21 din Constituție, prin faptul că liberul acces la justiție și dreptul la un proces echitabil sunt incompatibile cu înlăturarea fazei procesuale a apelului.

Tribunalul Iași — Secția civilă fond funciar apreciază că prevederile art. 5 alin. (1) din titlul XIII al Legii nr. 247/2005 sunt constituționale, fiind în acord cu dispozițiile constituționale privind egalitatea în drepturi și accesul liber la justiție. De asemenea, consideră că textul de lege criticat nu încalcă nici norma constituțională înscrisă în art. 53. Face referire la Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1/1994 și constată că, în acord cu aceasta, legiuitorul este îndreptățit, în considerarea unor situații diferite, să instituie reguli speciale de procedură, precum și modalități particulare de exercitare a drepturilor procedurale. Astfel, accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac. Arată că discriminarea nu poate fi reținută, de vreme ce aceeași prevedere se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută de ipoteza normei legale. În același mod, discriminarea nu poate fi reținută nici în relația cu persoanele aflate în ipoteza prevăzută de Legea nr. 10/2001, câtă vreme legiuitorul a reglementat distinct cazurile și modalitățile de reparare a prejudiciilor create prin deposedarea abuzivă realizată de regimul comunist, în raport cu felul bunurilor ce au făcut obiectul acestor deposedări.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 5 alin. (1) din titlul XIII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente sunt constituționale, nefiind contrare dispozițiilor art. 16 alin. (1), art. 21

alin. (1) și (2) și ale art. 124 alin. (2) din Constituție. În acest sens arată că prevederile de lege criticate sunt în deplină concordanță cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități particulare de exercitare a drepturilor procedurale. Consideră că dispozițiile art. 53 din Constituție nu sunt incidente în prezenta cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare a Curții și din notele scrise ale autorului, îl constituie prevederile art. 5 alin. (1) din titlul XIII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente. Curtea observă că, așa cum rezultă din motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia critică doar prevederile art. 5 alin. (1) teza întâi din titlul XIII — Accelerarea judecăților în materia restituirii proprietăților funciare — al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins: „*Hotărârile pronunțate de*

instanțele judecătorești în procesele funciare în primă instanță sunt supuse numai recursului.”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, ale art. 21 alin. (1)—(3) relative la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 53 privind „*Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*” și ale art. 124 alin. (2) potrivit cărora justiția este unică, imparțială și egală pentru toți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile criticate sunt norme de procedură potrivit cărora hotărârile pronunțate de instanțele judecătorești în procesele funciare, în primă instanță, sunt supuse numai recursului.

În esență, critica de neconstituționalitate constă în faptul că înlăturarea fazei procesuale a apelului, în procesele funciare, este de natură a contraveni prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1), ale art. 21 alin. (1)—(3), ale art. 53 și ale art. 124 alin. (2).

Curtea constată că Legea fundamentală nu cuprinde dispoziții referitoare la obligativitatea existenței tuturor căilor de atac, ci statuează principal în art. 129 că, „*împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”, iar potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție „*competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute prin lege*”. De altfel, Curtea a statuat în mod constant că accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac. Așa fiind, nu se poate reține încălcarea dispozițiilor art. 21 alin. (1)—(3), ale art. 53 și ale art. 124 alin. (2) din Constituție.

De asemenea, Curtea constată că textele de lege criticate sunt norme de procedură care nu instituie privilegii sau discriminări pe considerente arbitrare, așa încât nu poate fi reținută nici încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) teza întâi din titlul XIII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Viorica Ștefănescu-Goangă în Dosarul nr. 15.057/245/2006 al Tribunalului Iași — Secția civilă fond funciar.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 aprilie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 417

din 10 aprilie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 și art. 17 alin. (2) din Legea nr. 550/2002 privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor din patrimoniul regiilor autonome de interes local

Ioan Vida	— președinte	Tudorel Toader	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător	Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător	Augustin Zegrean	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător	Ion Tiucă	— procuror
Petre Ninosu	— judecător	Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent
Ion Predescu	— judecător		

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 și ale art. 17 alin. (2) din Legea nr. 550/2002 privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor din patrimoniul regiilor autonome de interes local, excepție ridicată de Societatea Comercială „Trium Procom” — S.R.L. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 9.586/117/2006 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 9.586/117/2006, **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 și art. 17 alin. (2) din Legea nr. 550/2002 privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor din patrimoniul regiilor autonome de interes local.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Trium Procom” — S.R.L. din Cluj-Napoca într-o cauză având ca obiect obligația de a vinde, prin negociere directă, spațiul comercial situat în Cluj-Napoca, str. General Eremia Grigorescu nr. 134, în temeiul Legii nr. 550/2002.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege criticate creează o discriminare evidentă a acestuia față de persoanele juridice care îndeplinesc toate condițiile Legii nr. 550/2002 pentru a cumpăra, prin negociere directă, spațiul comercial pe care îl folosesc. Menționează că îndeplinește toate condițiile cerute de lege, cu excepția existenței unui contract de asociere valabil la data intrării în vigoare a Legii nr. 550/2002. Susține că legiuitorul nu a prevăzut această situație specifică ce nu poate fi circumscrisă vreunui text din cuprinsul Legii nr. 550/2002 fără a fi, prin aceasta, discriminatorie. Totodată, autorul critică prevederile art. 16 și art. 17 alin. (2) din Legea nr. 550/2002, raportate la dispozițiile constituționale ale art. 15 alin. (2). Face referire, de asemenea, la Decizia nr. 609/2006 prin care Curtea Constituțională, pronunțându-se asupra excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 alin. (2) din Legea nr. 550/2002, raportate la art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, a respins-o, considerând că această decizie nu poate fi reținută în prezenta cauză.

Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că se impune respingerea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 și art. 17 din Legea nr. 550/2002. Consideră că prevederile legale criticate nu au nicio legătură cu dispozițiile constituționale ale art. 15 alin. (2). Referitor la critica de neconstituționalitate privind încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1), apreciază că textele de lege criticate nu conțin prevederi prin care să instituie privilegii și discriminări în privința unor categorii de persoane aflate în situații identice, iar pe de altă parte, acestea stabilesc, imperativ, condițiile pe care trebuie să le îndeplinească operatorii economici pentru a beneficia de dispozițiile Legii nr. 550/2002.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 16 și art. 17 alin. (2) din Legea nr. 550/2002 sunt constituționale. În acest sens, arată că acestea nu contravin dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât dispun pentru viitor și se aplică unor situații juridice în curs de derulare. Totodată, apreciază că prevederile criticate nu conțin măsuri prin care să se instituie privilegii ori discriminări în privința unor categorii de persoane aflate în situații identice.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 16 și ale art. 17 alin. (2) din Legea nr. 550/2002 privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor din patrimoniul regiilor autonome de interes local, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 803 din 5 noiembrie 2002, având următorul conținut:

— Art. 16: *„Vânzarea spațiilor comerciale, de prestări de servicii și de producție către comercianții, respectiv prestatorii de servicii persoane fizice sau juridice, care le folosesc în baza unui contract de închiriere, concesiune, locație de gestiune, asociere în participațiune sau leasing, încheiat în condițiile legii și valabil la data intrării în vigoare a prezentei legi, se face la solicitarea acestora, prin metoda negocierii directe. Nu beneficiază de aceste prevederi persoanele fizice sau juridice care au înregistrat restanțe la plata chiriei cel puțin 6 luni consecutive din momentul încheierii contractului cu vânzătorul, persoanele care nu au respectat prevederile contractului cu vânzătorul (subînchirieri nepermise, divizare în scopul unor asocieri nepermise), precum și persoanele fizice sau juridice care au obligații neachitate față de stat la data vânzării spațiului.”;*

— Art. 17 alin. (2): *„După expirarea termenului prevăzut la alin. (1) spațiile comerciale pentru care nu s-a depus solicitarea de cumpărare se vor vinde prin licitație publică cu strigare, în condițiile prezentei legi.”*

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice și ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că art. 16 din Legea nr. 550/2002 reglementează condițiile ce trebuie îndeplinite de către comercianți, respectiv prestatorii de servicii persoane fizice sau persoane juridice, pentru a beneficia de cumpărarea, prin negociere directă, a spațiilor comerciale pe care le folosesc. Potrivit acestor dispoziții, vânzarea, prin negociere directă, a spațiilor comerciale, de prestări de servicii și de producție se face la solicitarea comercianților, respectiv a prestatorilor de servicii persoane fizice sau juridice, care le folosesc în baza unui contract de închiriere, concesiune, locație de gestiune, asociere în participațiune sau leasing, încheiat în condițiile legii și valabil la data intrării în vigoare a prezentei legi. Cu titlu de excepție, se prevede că nu beneficiază de aceste dispoziții persoanele fizice sau juridice care au înregistrat restanțe la plata chiriei cel puțin 6 luni consecutive din momentul încheierii contractului cu vânzătorul, persoanele care nu au respectat prevederile contractului cu vânzătorul, precum și

persoanele fizice sau juridice care au obligații neachitate față de stat la data vânzării spațiului.

Curtea, în mod constant, a statuat în jurisprudența sa că principiul constituțional al egalității în drepturi are semnificația reglementării și aplicării unui tratament juridic identic sau similar unor subiecte de drept aflate în situații juridice identice sau similare.

Or, în prezenta cauză, Curtea constată că autorul excepției se află într-o situație juridică diferită față de comercianții, respectiv prestatorii de servicii persoane fizice și juridice, care îndeplinesc condițiile imperative reglementate de textul de lege criticat. Cele două categorii de persoane se află în situații juridice diferite tocmai prin condițiile reglementate de art. 16 din Legea nr. 550/2002, pe care autorul excepției nu le îndeplinește în totalitate. Curtea reține, în consecință, că textul de lege criticat este conform art. 16 alin. (1) din Constituție, nefiind discriminatoriu.

Cât privește critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 alin. (2) din Legea nr. 550/2002, Curtea observă că acesta reglementează vânzarea spațiilor prin licitație publică cu strigare numai în situația în care nu s-a depus solicitare de cumpărare, prin negociere directă, în termenul stabilit de alin. (1) al aceluiași articol.

Curtea constată că prevederile art. 17 alin. (2) au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, și prin Decizia nr. 609

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 și art. 17 alin. (2) din Legea nr. 550/2002 privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor din patrimoniul regiilor autonome de interes local, excepție ridicată de Societatea Comercială „Trium Procom” — S.R.L. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 9.586/117/2006 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 aprilie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 418

din 10 aprilie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2005 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 236/2006

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

din 21 septembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 889 din 1 noiembrie 2006.

Cu acel prilej, Curtea a statuat că art. 17 alin. (2) din Legea nr. 550/2002 este constituțional, reținând că este dreptul statului să hotărască în privința modului de vânzare a bunurilor din proprietatea sa privată. Astfel, dispozițiile legale criticate pentru neconstituționalitate nu conțin măsuri prin care să se instituie privilegiu ori discriminări în privința unor categorii de persoane aflate în situații identice. Se are în vedere că persoanele care pot cumpăra spații comerciale prin licitație publică cu strigare nu sunt în aceeași situație juridică cu cele cărora spațiile comerciale le sunt vândute prin negociere directă, acestea din urmă fiind comercianți, respectiv prestatori de servicii persoane fizice sau juridice, care folosesc spațiile comerciale în cauză în baza unui contract de închiriere, concesiune, locație de gestiune, asociere în participațiune sau leasing, încheiat în condițiile legii și valabil la data intrării în vigoare a Legii nr. 550/2002. În consecință, nu se poate reține încălcarea prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție.

Curtea observă că autorul excepției a indicat, ca temei constituțional al sesizării, și dispozițiile constituționale ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea. Examinând această susținere, Curtea constată că, în raport cu motivele invocate în sprijinul excepției de neconstituționalitate, textul indicat nu este relevant, neavând nicio concludență pentru soluționarea acesteia.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca devenită inadmisibilă, întrucât dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2005, în întregime, au fost constatate de Curtea Constituțională ca fiind neconstituționale, prin Decizia nr. 871/2007.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 mai 2007, pronunțată în Dosarul nr. 9.830/117/2006, **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2005 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 236/2006.** Excepția a fost ridicată de Consiliul Local al Comunei Sâncraiu într-o cauză privind acțiunea în contencios administrativ formulată de prefectul județului Cluj în contradictoriu cu autorul excepției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 236/2006, expropriază bunurile imobile care fac parte din domeniul public al unităților administrativ-teritoriale, fără a respecta procedura legală privind exproprierea, încălcând nu numai principiul autonomiei locale, ci și normele constituționale referitoare la proprietate.

Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că se impune admiterea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 236/2006, raportat la prevederile art. 44 alin. (2), art. 53, art. 73 alin. (3) lit. m), art. 115 alin. (4), art. 120 alin. (1), art. 121 și 136 din Constituția României.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului menționează că, prin Decizia nr. 871 din 9 octombrie 2007, Curtea a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2005, astfel încât, față de prevederile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/2002, excepția cu un atare obiect a devenit inadmisibilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare a Curții, îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2005 privind

vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 654 din 22 iulie 2005, aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 236/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 iunie 2006.

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 44, art. 53, art. 73 alin. (3) lit. m), art. 115 alin. (4), art. 120, art. 121, art. 123 alin. (4) și art. 136, precum și a prevederilor art. 3 și 4 din Carta europeană a autonomiei locale, adoptată la Strasbourg la 15 octombrie 1985, ratificată de România prin Legea nr. 199/1997. Totodată, autorul excepției critică dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2005 raportat la prevederile art. 2 alin. (1), art. 3 alin. (1) și (2), ale art. 4, art. 6 alin. (1), și ale art. 8—10 din Legea nr. 215/2001 a administrației publice locale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității textelor de lege criticate s-a pronunțat prin Decizia nr. 871/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 701 din 17 octombrie 2007. Curtea a reținut că, prin înlăturarea posibilității autorităților publice locale de a dispune în mod liber de bunurile aflate în proprietate privată a unităților administrativ-teritoriale, în sensul de a opta sau nu pentru vânzarea acestora, se încalcă în mod vădit dreptul unităților administrativ-teritoriale de exercitare a prerogativei dispoziției, ca atribut ce ține de esența dreptului de proprietate. Așa fiind, Curtea a constatat că actul normativ criticat aduce atingere dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44 alin. (1) teza întâi privind garantarea dreptului de proprietate privată.

Curtea a reținut, totodată, că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 110/2005, în ansamblul său, reglementează un transfer silit de proprietate, care nu respectă prevederile referitoare la expropriere consacrate de art. 44 alin. (1) și (3) din Constituție și de art. 1 din primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în jurisprudența sa că o privare de proprietate trebuie să fie prevăzută de lege, să urmărească o cauză de utilitate publică, să fie conformă normelor de drept intern și să respecte un raport de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul vizat.

Curtea a mai constatat că actul normativ criticat încalcă și dispozițiile art. 34 din Constituție privind dreptul la ocrotirea sănătății. Garantând acest drept complex, textul constituțional menționat stabilește obligația statului de luare a măsurilor pentru asigurarea igienei și a sănătății publice, ceea ce implică și crearea condițiilor care să asigure prestarea de servicii medicale, inclusiv sub aspectul asigurării bazei materiale necesare. Or, în măsura în care se reglementează vânzarea spațiilor care au destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical, cu riscul schimbării pe viitor a destinației acestora, statul nu va mai dispune de baza materială care să asigure îndeplinirea obligației constituționale menționate și, ca urmare, nu va mai putea garanta dreptul cetățenilor la ocrotirea sănătății.

Având în vedere prevederile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit cărora nu pot face obiectul unei excepții de neconstituționalitate dispozițiile constatate ca neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții, rezultă că, potrivit alin. (6) al aceluiași articol, excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2005 este inadmisibilă. Curtea reține însă că, în speță, această cauză de inadmisibilitate s-a ivit după data sesizării sale și, prin urmare, excepția urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2005 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 236/2006, excepție ridicată de Consiliul Local al Comunei Sâncraiu în Dosarul nr. 9.830/117/2006 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 aprilie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 419

din 10 aprilie 2008

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II din Legea nr. 288/2007
pentru modificarea și completarea Legii nr. 4/1953 — Codul familiei**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. II din Legea nr. 288/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 4/1953 — Codul familiei, excepție ridicată de Nicoleta Amalia Zainab în Dosarul nr. 5.904/301/2007 al Judecătoriei Sectorului 3 București — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde, pentru Amar Zainab, avocatul Adriana Pantazi, cu împuternicire avocațială la dosar. Lipsesc autorul excepției și celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Avocatul părții prezente solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, susținând că scopul legiuitorului a fost acela ca, prin textul de lege criticat, să evite discriminarea copiilor născuți înainte de intrarea în vigoare a legii în raport cu cei născuți după această dată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, arată că textul de lege criticat se aplică doar termenelor de prescripție care nu s-au împlinit sub imperiul legii vechi, acesta neaplicându-se termenelor de prescripție în curs și celor întrerupte.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 noiembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 5.904/301/2007, **Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II din Legea nr. 288/2007 pentru modificarea și completarea Legii**

nr. 4/1953 — Codul familiei. Excepția a fost ridicată de Nicoleta Amalia Zainab într-o cauză privind judecarea cererii formulate de aceasta privind desfacerea căsătoriei și încredințarea minorului, cu obligarea pârâtului la plata unei pensii de întreținere, în contradictoriu cu pârâtul Amar Zainab, Autoritatea Tutelară din cadrul Primăriei Sectorului 3 București și Autoritatea Tutelară din cadrul Primăriei Sectorului 6 București, ce face obiectul Dosarului nr. 5.904/301/2007, aflat pe rolul Judecătoriei Sector 3 București, conexas cu Dosarul nr. 8.093/301/2007 al aceleiași instanțe, ce are ca obiect cererea de desfacere a căsătoriei și tăgăduirea paternității formulate de reclamantul Amar Zainab în contradictoriu cu pârâta Nicoleta Amalia Zainab și Autoritatea Tutelară din cadrul Primăriei Sectorului 3.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că sunt neconstituționale prevederile art. II din Legea nr. 288/2007 în raport cu dispozițiile constituționale ale art. 15 alin. (2), întrucât, prin modificarea prevederilor art. 55 din Codul familiei, termenul de prescripție a acțiunii în tăgăda paternității a fost mărit de la 6 luni la 3 ani. Astfel, în cauză, dreptul la acțiune prescris, potrivit art. 55 din Codul familiei nemodificat, renaște odată cu intrarea în vigoare a noii legi.

Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă apreciază că prevederile art. II din Legea 288/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 4/1953 — Codul familiei încalcă art. 15 alin. (2) din Constituție care consacră principiul neretroactivității legii civile.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. II din Legea nr. 288/2007 sunt neconstituționale. În acest sens, arată că acestea contravin dispozițiilor constituționale privind neretroactivitatea legii, întrucât dispun nu numai pentru viitor, ci și pentru trecut, extinzându-se astfel, ca sferă de aplicabilitate, și asupra situațiilor juridice anterioare intrării în vigoare a legii, respectiv asupra acțiunilor în tăgăda și stabilirea paternității copiilor născuți sub imperiul legii vechi, chiar dacă cererea este în curs de judecată. Susține că prevederile criticate au un caracter novator față de reglementările anterioare, constând în

calificarea în prezent a unor fapte petrecute în trecut și reglementarea efectelor juridice legate de aceste fapte.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. II din Legea nr. 288/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 4/1953 — Codul familiei, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 749 din 5 noiembrie 2007, având următorul cuprins: *„Dispozițiile prezentei legi privind acțiunea în tăgăduirea paternității, precum și acțiunea în stabilirea paternității copilului din afara căsătoriei sunt aplicabile și în cazul copiilor născuți înainte de intrarea sa în vigoare, chiar dacă cererea este în curs de judecată.”*

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. II din Legea nr. 288/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 4/1953 — Codul familiei nu contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 15 alin. (2), în cauză nefiind vorba de o aplicare retroactivă a legii.

Astfel, Curtea reține că prin Legea nr. 288/2007 au fost modificate art. 54, 55 și 60 din Codul familiei, ce conțin prevederi referitoare la acțiunea în tăgăduirea paternității și acțiunea în stabilirea paternității copilului din afara căsătoriei, atât în ceea ce privește titularii acestora, cât și în ceea ce privește termenul de prescripție.

Potrivit prevederilor art. II din Legea nr. 288/2007, criticate pentru neconstituționalitate, dispozițiile Legii nr. 288/2007 privind acțiunea în tăgăduirea paternității și acțiunea în stabilirea paternității copilului din afara căsătoriei sunt aplicabile și în cazul copiilor născuți înainte de intrarea sa în vigoare, chiar dacă cererea este în curs de judecată.

Curtea constată că aplicarea prevederilor din Legea nr. 288/2007 referitoare la acțiunea în tăgăduirea paternității, precum și cele referitoare la acțiunea în stabilirea paternității copilului din afara căsătoriei și în cazul copiilor născuți înainte de intrarea sa în vigoare, când cererea este în curs de judecată, are drept scop rezolvarea unor situații juridice tranzitorii. Or, instituirea unei dispoziții tranzitorii nu poate fi considerată ca având un caracter retroactiv, de vreme ce reglementarea are drept scop ocrotirea interesului superior al copilului prin stabilirea statutului său juridic.

Curtea observă că motivele în susținerea excepției de neconstituționalitate privesc aplicarea în timp a prevederilor criticate, având în vedere modificarea termenului de prescripție a acțiunii în tăgăduirea paternității, în sensul măririi acestuia de la 6 luni la 3 ani. Astfel, urmează ca instanța de judecată să aplice prevederile criticate având în vedere faptul că legea nouă a mărit termenul de prescripție a acțiunii în tăgăduirea paternității și, ca atare, acestea nu sunt aplicabile prescripțiilor împlinite înainte de intrarea ei în vigoare. Pe de altă parte, prescripțiile în curs urmează a fi supuse prevederilor noii legi, fără a fi retroactive, în virtutea principiului aplicării imediate a legii noi.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II din Legea nr. 288/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 4/1953 — Codul familiei, excepție ridicată de Nicoleta Amalia Zainab în Dosarul nr. 5.904/301/2007 al Judecătoriei Sectorului 3 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 aprilie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul de vânzări și informare, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.



5 948368 280700